

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UN ESTUDIANT PER FORSA.

II.

¿No heu vist may passá per devant ca-vòstra un pollastre pagès desfressat de ciutadá amb so capell a les onze, 'par que ténga blat vènal; amb una cara d'erissó, pèll ravascosa y coló morenca amb una camia a la xisclera, mastegada com un fregay, y que p'es còll, més esgarrat qu'una gèrra sense ventre, s'hi veu un corbatí rudimentari que per sa manera de durló sembla es dogal de s'ase; amb un jach que li plòra, estrèt y curt de mànigues que li péga mitx forch part demunt sa colga des calsons que cosits a grapades y més amples de fona que ses mànigues de molts que govèrnan, senten s'oló qualque pich d'uns guardapits sempre desfets y amacarronats, y qualque vegada (*res admirabilis!*) pòden fregá unes sabates amb ventaya y una sola rebllida de claus que no pròvan molt amb sos empedregats de Palma y de molts de pòbles perque jiscan com a rabiosos amb uns *re-rechs* que fan agafá pèll de gallina?

Ydò axò es En Gostí des Rafal-Mòro.

¿No heu pujat may a un quart ó a un quint pis baix de paladà amb forats per finestres y que té un parey de estudiets com una clòsca d'ou y que dedins s'hi vèu en primé terme una taula fèta a la vila per un mañá amb un parey de llibres y paperòts demunt, una cadira que no més aguanta sa pols que dú, mitx esfondrada, amb barrarons romputs y bòva que penja y desyara cau com lo de dedins La Sala; en segon térme una caxòta corcada y manxòla que de quatre pèus que li tòca tení no més ne té un, guardapits espellats per demunt sa cubèrta; un trós de jach tot plè d'esque-xos, una camia més bruta qu'el rey pòrch tot a la biòrxa, partdemunt sa caxa un trasto que vòl essè un penjadó perqu'hey ha penjat es capell nou y per sa corretxa de derrera uns pantalons véys y apedassats; y en derré térme un

llit de tela tot croxit, un matalás caych no caych, brut y pansit com sa panxa d'un Municipal, uns llansòls foradats que ningú diria qu'hajan vist planxa ni bugada may, y una flassada y una manta amb pellerings y altres cosetes que se callan per respècte a n'es lectors ignorants?

Ydò axò es a can Gostí des Rafal-Mòro.

Passant per qualque carreró d'aquesta molt nòble y lleal Ciutat de Palma no heu sentit may renòu de cadires y potades com a còsses de gorá y crits y bogiòt just *La Guinea* que solen armá ets ases en escapá a una guarda de someres?

Ydò es En Gostí qu'amb sos companions fan trifulca.

Ara ja podeu prendre pèu per fé deduccions *a posteriori* qui es es méu amich, es fíy de l'amo'n Guergòri.

Ydò, si En Gostí es un estudiant per forza per sa part de defòra, heu es més encara per sa part de dedins.

Perqu'heu de pensá y creure, que fa dos anys què vengué a Ciutat; se posá en es llatí, y ne sab tant are com s'hora que comensá. Considerau si ley dèu tení gruxada y rostida a sa clòsca; y, ningú heu diria, es lo més alegre, bromista y etxarovit del mon, que ja'u diu aquella cansó forastera:

Un marinero por tierra
 Parece un estudiante,
 Y á la orilla del mar
 Parece un diamante.

Ell no es fét p'es llibres, y a ses escòles sempre será un banch, y es banchs ja'u sabeu, están trenta ó coranta anys dins s'escòla y sempre son tan banchs com primé. En es camp es méu amich podria essè un trabayadó d'aquells de pèl arrevelinat, tot un rellòtge per manetjá un lloch: axò ja'u ha comprès éll, y si ha agontat tanta estona es per pò d'es de ca-séua perqu'estudiant no heu vòl essè y s'acaba, per lo qual mitx any després d'essè a Ciutat ja torná refermá ses relacions amoroses amb na Marieta sa séua antiga estimada; y aquest es es motiu perque madò Blè vèu tan sovint, sovint, qu'es carté s'atura a ca sa mestressa Enfis.

Y ja'u veureu, Déu no heu permeta, En Gostí en farà una de gròssa: a ca-séua s'encapirronaren en qu'ha d'essè capellá; éll per cap vent del mon heu vòl essè: a ca-séua son caparruts, y éll en trèurel des solch, més baña que totes ses bañes del mon... No dich jò qu'hey haurá altá fumal y missa de tres.

III.

Fa tres setmanes que vatx escriure lo qu'acabau de lletgi, y de llavò ensá n'han succehides de bones.

A can Gostí hey ha un renòu armat d'es cént mil diables vehent qu'èll no vòl seguí pús envant sa carrera que tant de cap de dént havia comensada. Després de tantes esperanses volanderes de ganancia y de negòci; després de tants de castells al ayre com se formaren sobre fé paperòt y essè com la gènt de bona casa; després de tant de llay com s'ha fét en llibres escòles y manteniment.... que tot junt no val una salivada però segons élls es una gran còsa; després de tant de *xarratorum* sobre es capellá espera-essè.... ara no ténen res a n'es fús.

En Gostí ha fét lo que jò vos deya; clá y llampant los ho ha dit: qui vòl essè capellá qu'heu siga, que jò no heu vuy essè. Son pare,

Que pretèn d'hòmo entès
 Y llést que passa de mida,

figurantsè arreglarhó tot amb quatre paraules, l'ha posat a sa feyna; y el fan axecá dematí, dematí, y a dalt s'era a traginá llansòls de paya y dú garbes y més garbes per estendrerles y més tart tocá, es dí fermarsè per sa cinta es sedèfys de ses bisties y amb unes corretjades llargues ferm ferles batre voltant amb elles y cantant com un rabiós allá a sa fitó des sòl dues ó tres hores, fins qu'amb sa suó que'l pòsa remuy y sa polsina que dèxa aná es grá, arriban a entabanarló, a ferlí pèrde s'alé. Trèuen es bestia de s'era, dinan amb una grapada, y ja hey tornam essè; y allá vénta com un dimòni, traspèla, balletja, y venga sachs de nou barcelles

demunt s'espatlla, y envant anam: el fan ana mal vestit, y el tractan sempre a barrades, y el miran tots amb mal uy. Y es *beninonis* de ca-séua se crèuen qu' amb axò l' homo se refarà per altre vòlta prende es llibres; però hey van ben calatsats per aygo, perqu' ara més que may En Gosti, es méu amich, se servará dret com un pí y fort com una auzina.

Si no me creys escoltaulò à s' auell com canta à ca una tia séua un dissap-te à vespre que l' han dextat anà à la vila.

—Tia, vos ho dich à vos perque vos estim; si à ca-nòstra no mudan de pro-sehí, si pensan tractarmè sempre com una bistia, jò 'n faré una de gròssa; me duré à pèrde, però la faré. Si jò no heu vuy essé capellà y s' acaba. Veys; si ara me deyan: ó te matam ó promets qu' has de prende sa carrera, diria, sen-se pensarhi gens; mataumè.

Y sa tia que plòra fèta un mar de llá-grimes y no pòt dí cap paraula.

—Tia, ¿perquè plorau tant? (li pre-guntá En Gosti.)

—¿Perque plòr, fíy méu? (respòn ella.) Perque vetx aquesta desunió dins ca-téua, malicia, ràbia, males cares, mor-ros, ¡ay, si ta-mareta fos viva!

—Si hey ha tot axò que deys es per-que vòlen.

—¿Y tú de sa téua part no hey po-dries posá remey?

—¿Jò?

—Tú, sí, tú. Si no haguésses aficat tan fort sa baña de no volé *estodiá* pús.

—Si élls no l' haguéssen aficada tam-bé tan fort de volé que estudi y per for-sa..... sobre tot, no m' agrada, y *fòris*.

—Per ventura t' agradaria més en-vant.

—Ydò, en agradarmè, ja hey tornaré.

—¿Y quant hey anares que no t' agra-dava?

—*Mitxelis, mitxelis*. Tant arribaren à fermè es cuchi de s' orea malalt que per no sentirlos pús gramoletjá, hey yatx allargá es còll. Però jò no sabia qu' era, no: ara qu' heu he tastat un poch, sé quin gust té.

En aqueix entremitx es Blonco d' En Gosti vengué, y després de s' escomesa de costum, reformaren sa conversa de abans.

—¿Y ton pare no t' ha romput una espatlla amb sa que li has fèta? (pregun-tá es Blonco à n' En Gosti.)

—No sé amb quin signa estava que no me ferí, (va respòndre s' atlòt;) tot foren quatre crits y quatre amenasses.

—¿Y ses ateses?

—Ses ateses ja han arribat. Ara heu deya à sa tia; es tracto que me dónan no es aguantadó per cap vènt del mon.

—Jò, si fós de ca-téua, encara pitja-ria més fort.

—Ell si comènsan à pitjá se sòl rom-pre.

—Que se rompi; ja heu veurem.

—Quant ténen es cap xapat llavò se pòsan sa cervellera devegadas.

—¿Y que vòls dí tú amb axò?

—Lo que veureu dins poch témps si la còsa no muda.

—¿Y quina la farás?

—Axò es massa preguntá.

—Ell mos sortiras *rebèco* tú à poch, poch. ¡Sabs si fosses fíy méu! (digué es Blonco remanant es cap en tò d' ame-nassa.)

—¿Que fariau? (preguntá En Gosti.)

—Lo que fèu l' amo de Son Talèca, que Déu ténga, que tenia un fíy qu' *es-todiava* y de cap y boley se'n vengué de Ciutat amb so boñy de no volerhi torná pús. Son pare no digué rès, però l' on-demá dematí (axò era à ses mèses des sembrá) abans d' apuntá s' auba el cridá li fá posá un cassòt, una camissòla, uns calsons d' estopa y unes varques, y éll qu' estava avesat à dú calses; herena-ren de quatre faves mal cuytes li dona-ren un parey, y, ala petit amb sos mis-satges, amb aquell fret que tayava, y...

—¿Y que guañá amb axò?

—No va guañá rès perque s' estornell no es volgué tòrsa, però....

—¿Però trobau qu' es tractament de doná un pare à un fíy?

—Heu sia, no 'u sia....

—Obrá molt injustament.

—Ja hey anam envidats! No t' ho dich jò que si fosses fíy méu.... te ma-tava.

—Ydò bé, ¿perque no vos hi feys vos capellá tan encarat qu' estau?

—De..... ¡Jesús quina t' en volia dí! ¿y jò qu' heu puch essé amb sa dona y ets infants, carabassench?

—Ets infants no vos fan nòssa; viu-dos hey ha que diuen missa.

—¿Y jò que som viudo, tròs de còrda? ¿ó estás bièl.

—Matau sa tia y heu sereu viudo.

—De modorro..... ¡Jesús, no me fas-ses xarrá!...

—¿No deys que matariau un fíy vòs-ro que no heu volgués essé? ¿ydò?

—Vaja calla, que no trèus portal à carré.

Y seguiren aquelles completes de *guich y guèch*.

Acabará.

JORDI D' ES RECÓ.

UNA SERENATA.

(TRADUCCIÓ DE MIREYO.)

—Beleta méua, estimada,
Trèu es cap al finestró
Y escolta aquesta tocada
De guitèrra y guiterró.
Surt y veutás s' estrellada,
Ja es fuyt es vènt.
També ets estèls fogirán
Quant te veurán.

—Com si fós l' om que murmura
No fas cas des téu soná.
M' en 'niré dins s' aygo oscura
A fermé angula de mà.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Un peix dins s' aygo,
Jò pescadó me faré
Y et pescaré.

—Si tú te fás pescadó
Quant treurás ton gambané
Jò me tornaré falcó
Y per l' ayre volaré.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Ausell del ayre,
Jò cassadó 'm tornaré
Y 't cassaré.

—Si à ses mèrles ò perdius
Armes tú los téus filats
Jò 'm faré s' herba d' es rius
Amagada dins es prats.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Herba florida;
Jò s' aygo fresca 'm faré
Y et regaré.

—Si tú 't tornes s' aygo pura
Jò 'm faré nigul jeugé
Qu' amunt vòla y may s' atura,
Y à l' Amèrica aniré.
—Ay Beleta, si t' en vés
Devés l' Havana,
Embat de má me faré
Y t' hi duré.

—Si del mar tú 't fas es vènt
No per axò 'm sabrá grèu:
Jò 'm faré sa claró ardènt
Des bèll sòl que fón sa néu.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Es sòl hermós
Jò serquentana 'm faré
Y te beuré.

—Si dragó te fás, totduna
Que me voldrás perseguí
Me faré claró de lluna
Que ses braxes fa lluhí.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Lluna serena,
Jò una bòyra tornaré
Y et voltaré.

—Si sa bòyra à vení gòsa
No per axò 'm tocarás,
Perque 'm tornaré una ròsa
Y entre espines me veurás.
—Ay Beleta, si tú 't tornes
Sa ròsa hermosa,
Jò papayona 'm faré
Y et besaré.

—Passa de llís y camina
Que ja may m' has d' afiná,
Perque seré tronch d' auzina
Si en es bòsch me pòts trobá.
—Ay Beleta, si tú 't tornes
Arbre des bòsch,
Jò verde eura 'm tornaré
Y t' abraçaré.

—Si m' abresses, desgraciát
Aferrará una auzina,

Perqu' abans jò hauré tornat
Una monja capotxina.
—Ay Beleta, si tú't fás
Capotxineta,
Jò frare et confessaré
Y t'absoldré.

—Des méu convént à sa porta
Ses monjetes trobarás
Resant, perque seré mòrta
Y es méus ossos sòls veurás.
—Ay Beleta, si te tròb
Ja mòrta y frèda,
Llavòrs tèrra me faré
Y aquí t'hauré.

—Comèus ara à creure ja
Que me parles de bòn cò,
Vuy sortí y et vuy doná
Per peñora un anell d'ò.
—Beleta, tú'm fás ditzós;
Més quant t'han vist
Ets estèls, hermosa Bèl,
Han fuyt del Cèl.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

A Barcelona à s' Imprinta de Don Lluís Tasso y Serra, carré de s' Arch des Teatro n.º 21 y 23, s'ha imprès sa gran òbra d' es *Quijote* amb un caràcte de lletra molt esculhit y clà y amb un sòl tom en quart y en tanta d' economia que se dona tota s' òbra per una sola pesseta. Ja 's quant se puga di amb coranta cèntims podè comprá es *Quijote*.
Surt à més de tres capítols per cèntim.

A tots aquells que quant hey havia un vapor tot sòl dins es nòstro pòrt, tenian pò de que no fés uy; perque deyan que Mallorca es tèrra curta, los demanà qu' hey diuen ara que ja hem perdut es conta d' es qu' hey ha que van y vénen casi cada dia.

Y à tots es qui deyan també qu' es carril dins Mallorca era somiá pessetes los aconseyam que vajan à veure es trens que van y vénen; y se quedarán espantats de veure cotxos y vagon plèns de gènero y gènt que tot lo dia transita.

Aquesta pòca fè que tenim à Mallorca en ses nòstres fòrses y elements mos fà aná un sigle enrera en lo que tòca en sos *adelantos* de bona llèy; y per altre part tenim un caràcte qu' en matèria de mal sempre estám à s' altura d' es tèmps ó un poquet més enllá.

¿Quant mos esmenarém? Quant s' instrucció serà més populá y més barato.

Es passetjarsè p' es carrés de Ciutat es una còsa que de cada dia se fà més penosa. Ets empedregats están tan còm-sevuya qu' un homo no pòt llevá ets

uys d' en tèrra per no pegá una torsuda de pèu. Si es en sa nit aná alèrta à cèrts escalons qu' hey ha p' es carrés de Sant Miquèl y de Sant Domingo y altres qu' un no los veu y el fan pegá de fondres, y ha d' está al tanto també perque defòra molts de veynats hey dexan tions y jáceres y caxes véyes ó altres objèctes que son un embarás p' es qui més enllá de la una, quant está reduhit à sa més mínima expressió s' *alumbrado*, té que corre p' es metge, ó sa comare, ó un Extramonió depréssa. ¿Y de dia? Qu' hem direm d' ets embarassos que tròba un entre banquets de manestrals, feynes que s' arman defòra y altres estorbs; y tot axò se fà més sensible es dia que se pòsa p' es carrés un poch de fanch, del cual mos n' hem vists llibèrts es mes de Novembre p' es bòn tèmps que fà.

Bò seria que tot axò s' anàs corretgint à mica à mica per veure si qualque dia arribariam à tení aspècte de capital.

Hem de cridá s' atenció també demunt aquest corre que fan per dins Ciutat molts de carretons per ses parts més concorregudes, sense mirá si passa gènt ó si no 'n passa. Pareix que ses bèsties y qui les ménan fan lo que vòlen. S' altre dia hey hagué dues desgracies amb sos carros carregat de taulons y encara van axí com anavan duguent es taulons atesats de dèrrera y axamplats de devant en forma de V y aquest sistema de traginarlós es una amenassa contínua à n' es qui passa perque es caps d' es taulons invadexan ses acères y fins y tot en essè llarchs arriba qualcun à fregá pe sa paret.

Hem lletgit à un anunci de venta de solás de devòra es Pònt d' Inca qu' es Ferro-carril per aná de Ciutat à n' aquest poblet no emplea més que cinch minuts y no còsta més que dues dècimes de pesseta ó sia manco d' un cèntim. Ses noticies que tenim de fa sis anys no son aquestes. Una de dues; ó es Ferro-carril té resòlt baxá extraordinariament es prèus y aumentá en gran manera sa velocitat d' es tren, ó en dit anunci se tracta d' explotá sa bona fè del pròxim massa explotada ja per desgracia nòstra. Sa veritat primé que tot quant se tracta d' instruhí un públich honrat encara qu' ignorant; y milló seria que 'n lloch de dirli que pagarà es solá à sa *friolera* d' una pesseta es metro, que pareix barato ó regalat, se li digués: Cada trast valdrá xexanta duros, que vé à sortí à 2 mil 130 ₧ sa cortarada, que no es cap *friolera*.

Ja tornam tení Comissió de FIRES Y FÉSTES. Procurin aná llatins seños de sa Comissió y tot anirà bé si Déu ho vèl.

GLOSES.

Un tèmps quant jò era atlòt
Ma-mare sempre me deya:
—Val més robá una aurèya
Qu' una dòna sense dot.

Moltes de castes n' hi ha
De lladres avuy en dia,
Qu' en l' art de la pillèria
Tothòm hey vòl professá:
Un robá sòls per robá,
S' altre robá tot quant pòt,
Y un altre més beneytòt
Roba sa dòna; y axí
Solía ja succehí
Un tèmps quant jò era atlòt.

Si un s' engata de bòn ví
No heu tròba tan lleix la gènt
Però si es de ví dalént
Tothòm hey tròba que dí.
Per axò, atlòts, anauhí
Alèrta à robá s' *aurèya*,
Que si llavò pòch pès fèya,
Pitjó per vòltros: ben vè
Vos assegur qu' es lo que
Ma-mare sempre m' ho deya.

Totduna qu' un s' ha casat
Sòl durá una temporada
Qu' es viu à la regalada,
Més llavò vé lo salat;
¿Qu' heu diga es qui heu ha tastat
Si malicia no li feya
Si p' el eas curt tot li deya!
Llavò es devía exclamá:
Per una pòbre robá
Val més robá una aurèya.

A un tèmps hem arribats
Que lliures, sòus y dinés
Es lo qu' es demana més
Siau però interessats
Per altre estil, estimats:
No val tant un serronòt
Ni tot quant en *Rochild* pòt
Tení còm si es adressada,
Y garrida, y ben criada
Una dòna sense dot.

COVERBOS.

Hey havia una beata d' aquelles que tot lo dia están rapant altás y d' aquelles que fan més cás d' una busca que d' una biga, que s' en va aná à confessá y després de havè trapijat y sempen-tetjat, per passá devant, à tots es demés qu' hey havia també per confessarsè lográ arribá à s' escalonet.

Quant es confés li va havè ubèrt sa porteta y després d' haversè persignada es posá à plorá à llàgrima viva.

Es confés quant va veure aquells plòrs li va preguntá que tenia, y ella entre estabetsos y jamechs va dí:

—¡Ay pare! he comès un pecat molt gran, som sa més gran pecadora qu' hey ha baix de la capa des sòl, més dolenta qu' allò que tiran, no fàs petjada bona.

—Però, bòno, (va dí es confès,) ahont vas à parà amb aqueixa lletania, digués lo que téns y fòris.

—¡Ay pare! he comès un pecat molt gran, jò no gòs dirlò, m' ajud vostè.

Es confès li va preguntà quantre quin Manament era, y ella va respòndre quantre es quint.

—Ay, (va dí es confès), es quint no matarás, qu' haurás mòrt qualche germana ò coneguda?

—Ca, no pare, encara es més gròs.

—¿Qu' haurás mòrt ton pare ò ta mare?

—Encara es més gròs.

—Qu' haurás mòrt el Papa.

—Encara es més gròs.

—Ydò, ¿qui has mòrt?

Y ella amb grans jays! va dí:

—Pare, es témps qu' ohía missa vatx matá una pussa còm un ciuró.

Poreu pensá còm va dexá es confès amb aqueixa mòrt.

Dos homos estavan jugant à cartes y un atlòt heu mirava, y veient qu' un des dos tenia s'as de lo qu' anava, digué:

—Aquest té s'as.

Y s'altre li pegá un'uyada còm que dí: «Si perd la pagarás.»

Quant acabaren es joch, es qui tenia s'as perdé, y va dí à s'atlòt pegantli una batcollada:

—Veus, si no haguésses parlat m' hauria menjat el rey y es cavall.

—¡Jesús, que téns de fam! (digué s'atlòt), ¿que no has dinat fa dies?

Tres ò quatre fadrines de Sòlle una vegada à un ball de màscara comensaren à dá broma à un sollicher guapet, y ley donaren tant pesada qu' aquell jove digué que los pagaria es dulces si se destapavan, elles després de moltes súpliques, se destaparen y li digueran:

—Vaja, pagamós es dulces.

—Esperauemè un pòch, y aniré à dur-lòs, (digué es jove.)

Aquest s'en aná à sa taula d'es taverné, y comprá mitx centim de caramèllos, y tornantsen à elles les digué:

—Jau valustaquí, y alèrta à barayvos.

Una plassera amb unes quantes amigues séues, va aná à veure s'òpera un dia que la feyan gratis, y estant cantant un còro des millorèts, una d'elles va dí:

—¡Mira aquests tunantes còm cantan à un mateix témps, avuy qu' es gratis per acabá més prést!

Es dissapte de les Vèrges varem senti una conversa d' un atlòt y una atlòta de per devés es Born y s'atlòta deya à s' enamorat.

—Mira, si m' fàs una música et daré una panxada de buñòls.

—Bé, (va dí s' enamorat); y sa señoira qu' es jove ò véya.

—Jove, (digué sa criada).

—Ydò, més m' estim ferla à sa señoira qu' à tú.

—¡Ah, viròlla! (li va dí sa criada més gròga que sa sèndra,) ja la m' pagarás.

Trobantsè en cèrta ocasió, un solle-rich amb sa comunidat d' es Seminari, digué à n' aquell que les presidia, que era molt conegut seu.

—¿Y k' estudia En Bartumeu des méu pòble arc?

—Sa física; (respongué s'altre.)

—¿Y qu' es sa física?

—No dich sa física; sa física, còm es ara, examiná punt per punt sa máquina elèctrica, y altres còses.

—Re-pel-la-vera-creu batleta, si sumpare heu sap; de dí missa l' has d' enseñá tú, y no d' axò.

Passava un pagès per devant una botiga, qu' hey havia poch gèneros y en tò de burla digué à l' amo:

—¿Que vèneu?

Y l' amo molt enfadat y volguentsè també burlá, li respongué:

—Aquí se vènen caps d' ase.

—Molt de despatx teniu, (va dí es pagès esclatantsè de riure), pues sòls vos ne queda un.

Sa revetla de Nàdal, dèn ò dotze camarades, s' atapian à una fonda de Ciutat. Entre élls no n' hi mancavan de poètes, y per obligarlos à fé glòses, un alsá sa cama y presentá es pèu à n' es que tenia més fama d' improvisadó. ¡Bòna la fé! pues còp en sèch, hagué d' escoltà aquesta:

Glosaré, si tant m' apures,

¿Que ja has aferrat un mèu?

Tú t' penses mostrarmè es pèu,

Y em mòstres ses ferradures.

A una reunió hey havia un andalús que deya qu' à un teatro havia vist qu' un homo se tayava es cap y qu' el besava; y un d' es que l' escoltavan li va dí:

—¿Y amb quina boca el besava?

Y s'andalús digué:

—Amb sa boca des cò.

¡El dimòni son ets andalusos!

Un sollicher s' examinava de Doctrina Cristiana, y es Rectó li preguntá:

—¿El pare es Déu?

—Si pare.

—¿El fiy es Déu?

—Nu pare, nu heu es enkara, però heu será kuant-se morirá sun pare.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Qui no se casa may té casa, y

SEMBLANSES.—1. En que un témps n' hi havia moltes.

2. En qu' hey ha gas.

3. En qu' hey ha retratos.

4. En qu' hey ha bombes.

TRIANGUL.—1. Perqu' está fét tot l' any.

2. Sa de Sant Jaume.

3. Perque tenian creu.

FUGA.—Mira que Déu te mira.

ENDEVINAYA.—Un miray.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—Un Oficial sense empleo y Un Sardiné diumenge sortint de missa.

Una no més.—En Malañada.

GEROGLIFICH.

N 1 P H

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla sa lluna à un rellòtge?
2. ¿Y es Seminari à un mèstre d' escola?
3. ¿Y La Sala à un tableró?
4. ¿Y Mercuri à un rossiòl?

UN ESTODIANT.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un animal; sa 2.ª, sa mare; sa 3.ª, son pare; sa 4.ª, lo que fan per ferlòs pò, y sa 5.ª, una candidat.

NOMAR.

PREGUNTES.

1. ¿Qui es que no está contenta fins que la mafen?
2. ¿Quina còsa es sa més gran?
3. ¿Qu' hey ha just es mitx del mon?

CASTAÑOLERA.

FUGA DE CONSONANTS.

..E.U..A.. ..E.U..A.. .A. A .O.A

J. S.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es allò còm un ventay

Que p' ets arenals verdetja

Y per sa casa culetja

Molts de pichs sense aturay?

SEN TERROLA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vus.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Sr. X b.—Sa poesia es bona però no es publicadora. Vostè l' ha enfilada pe sa punta y sa Redacció l' hey pòt demostrá si vòl, però ha d' esse amb sa condició de que no vulga esse Porrench ni fé animalades.

26 NOVEMBRE DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.